

Capra și iada

Alecu Donici

Țăranul între vitișoare
Avea și o căpriță.
El o numea leliță,

Îi da adese tăricioare.
Și bine o ținea.
Ea însă un nărav avea:

De câte ori țăranul intra pe zi în casă,
Căprița după dânsul pe-o laviță sărea,

Apoi și peste masă...
Stăpănu-i suferea,
Căci aștepta să vadă

Curând, pe lângă capră, și o frumoasă iadă
(Iar unde omul este pe cale de sporit

Oricare suferință
O poartă, mulțumit,
Vânând a lui dorință.)

Nu după multă vreme ieduța se născu.
De aldămaș țăranul la crâșmă petrecu.

Dar când napoi se-ntoarse,
Văzând cum sare iada de pe bordei pe casă,
El a bufnit de râs,
Și în proverb a zis:
- Căprița sare masa,

Ieduța - casa!
E prea adevărat,
Că vițiul din născare
Nu e vindecat,

Și a naturii lege își are-a ei lucrare,
Iar mie-mi place când
Aud pe-un fiu cu minte cam astfel rezonând:
„Părinților viața, respectul, ascultarea
Le sunt dator; dar totuși în fapte nu doresc
A lor deprinderi rele ca fiu să moștenesc.”